

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 4. Animaduersio circa statutam doctrinam valde notanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
Mystica
NVI
129

quo Deus animam intelligere facit id quod vult, nec non magis, ac veritates & mysteria, imprimi
setur: nam scpe, hoc est, tum cum mihi Dominus aliquam visionem, quam Maestas eius mihi repre
sentare dignatur exponit, tali modo id fieri solet: & hic modus esse videtur, in quem se eadem
minus potest ingerere. Hac quippe visionis & locutionis species, est quidam ita spiritualis, ut nulla, nec
iudicio, in potentijs aut sensibus sit concitatio, & qua aliquid ad rem suam spectans demon possit
cere. Ex quibus omnibus prima pars huius propositionis Mystici nostri Doctores,
quæ de imaginum, ac phantasmatum denudatione agit, satis superque, tam quoad
rem, quàm quoad loquendi modum tot Sanctorum Patrum illustrium; Doctorem
testimonijs comprobata manet.

276. Nec ex huiusmodi doctrina sacrarum imaginum extenarum vsus, ac debita re
verentia etiam perfectis, & contemplatiuis interdicitur, imò potius debum earum
sum, & cultum Mysticus noster Doctor tuadet, ut infra ostendemus, sed solum cum
prædictis Sanctis Patribus, & Doctoribus intendit Ven. noster IOANNES, imago
nes internas rerum corporearum, & has non semper, sed in ipso contem plationis per
fectæ actu, denudandas esse; quomodo autem vir perfectus circa extenarum imagi
num vsum se gerere debeat, infra, in propositione citata ex professo declarabitur.

§. 1V.

*Animaduersio circa statutam doctrinam val
de notanda.*

283. Cæterum adhuc circa internarum imaginum denudationem, valde oblectan
dum est, in earum numero nequaquam computari voluisse Mysticum nostrum
Doctorem, Christi domini eiusque humanitatis imagines, ita ut etiam in sublimi hac
contemplatione semper denudandæ sint, quamuis etiam aliquando eas dimitteudas
esse asserat, quoties scilicet ipsemet Deus ad puræ diuinitatis sublimem contem plationem
mentem eleuat: quam doctrinam expresse tradidit lib. 3. operis quod intitu
bitur, *Ascensus Montis Carmeli*, cap. 1. his verbis: Hoc autem studium obliuiscendi ac reliquendi
notitias & figuras, nunquam de Christo eiusque sacratissima humanitate intelligi debet. Licit
nim interdum in contemplationis culmine, & simplici diuinitatis intuitu sacratissima huius hu
manitatis non recordeatur anima, eo quod propria sua manu subleuauerit Deus spiritum ad eam
quasi confusam, & valde supernaturalem notitiam; verum & industria data que operatur
uisi nullo pacto, ac nulla ratione expedit, siquidem eius intuitus, amor & que meditatio ad om
bonum promouebit, illiusque ad inuicula facilius vnionis fastigium conscendet. Clarum est enim
quod quæuis aliæ visibiles & corporeæ res obliuione sepeliri debeant, eo quod vnionem præpeditant,
quaquam tamē in hoc numero reponendus est ille, qui ob remedium nostrum homo factus est, qui
veritas, osium, via, & dux ad omnia bona. Quibus verbis nihil clarius, nec conuenientius
pro hac re dici potest.

190. Vnde eandē prorsus doctrinam docet S. Mat. N. THERESIA, quæ & si valde re
prober eorū opinionē, qui humanitatis Christi Dñi imagines data opera ab his, qui
ad sublimis contemplationis statum iam accedunt, vel peruenerunt, relegandas esse
sentiant; tamen non propterea negat, imò potius expresse concedit aliquando in
sublimi contemplatione huius sanctissimæ humanitatis præsentiam dimitteudas esse
se; vel, ut melius dicam, vi huius sublimis contemplationis diuinæ omnes fecerunt.

me; & imagines etiam Domini, & Saluatoris nostri Iesu Christi à Deo remouentur, vt manifestè constat ex eius expresso testimonio in eodemmet loco, vbi de hac re ex professo agit; & prædictam opinionem reprobatur, nempe c. 22. suæ vitæ, vbi post eius longam reprobationem, vt plenius suam mentem explicaret, sic subiungit: Hoc autem punctum bene velim intelligi, & vnam me commode possem declarare. Cum enim omnes potentias Deus suspendere vult (sicut ex orandi modis, quos hæcenus declarauimus, perspicue videre fuit eas suspendi) tunc certum est, etiam nobis inuitis & reluctantibus, corpoream hanc præsentiam humanitatis Christi tolli, sed tollatur parum refert: salix & optanda est huiusmodi iactura, cum per eam magis fruamur eo, quod videbatur amitti; tunc quippe anima totam se impendit, amando, quem intellectus cognoscere tam operose studuit, & amat id quod minime potuit comprehendere, & fruitur eo quo tam bene frui non posset, nisi se ipsam perderet, vt se (vt dixi) magis lucrifaceret. Sed vt data opera & studio assuesceremus, ex omnibus nostris viribus non conari sanctissimam hanc humanitatem semper præ oculis habere (& faxit Deus semper eam præ oculis haberemus) hoc inquam, mihi prorsus non placet; atque hoc est animam velut in aëre suspensam (vt vulgo dicitur) tenere: videtur quippe omni fulmine & adminiculo carere, quantumuis Deo seputet plenam esse, &c. Idemque docet Mansiones 6. cap. 7. vbi de hac eadem præsentia Christi Domini loquens, sic subiungit: Si forte Dominus eam exinde suspendat, per me licet, suspendat; nam, quamlibet ipse nolit, faciet is eam relinquere eid, in quo iam de factò erat.

Id ipsum cum eodem temperamento docuit sæpè iam citatus Antistes Frater Bartholomæus à Martyribus 2. parte compendij cap. 11. §. 2. pagin. 97. his verbis: Multorum sententia fuit hanc vniõnem quamuis esset, à quibuscumque imaginibus posse impediri, licet essent imagines ipsæ vtilis, quæ animam ipsam disposuerant, vt imagines mysteriorum humanitatis Christi, & etiam diuinorum attributorum: hoc tamen caute intelligendum est, ne erroris existat occasio, si enim intelligamus has imagines, dum se offerunt intellectui animam iam in mediâ quiete quiescentis, ac fluentis vniõne diuina pura, non esse tenaciter recipiendas, nec morose eo temporis articulo illis vacandam, aut rebus quas illa representant, sed reuera claudendos esse ad eas mentis oculos regulariter loquendo, verum hoc fatemur necesse est: diuertere enim ad eas morose impedit progressum immediatè vniõnis cum Deo. Si autem intelligamus has imagines quotiescumque occurrunt purè contemplanti, atque amanti Deum, impedire, hebetereque vigorem, ac perfectionem vniõnis, credo falsum esse: experientia enim constat hoc sæpè euenire, cum homo in solum Deum toto mentis actu fertur; sit enim, vt eo tempore raptim occurrat intellectui hac imago, videlicet hic Deus pro mi homo factus est, ac crucifixus, hæc namque imagines non solum non impediunt, verum etiam promouere, & augere solent vniõnem amoris, atque admirationis suspensivam, imò nec imago peccatorum raptim transiens offendet, videlicet, hic Deus tot crimina pro sua benignitate condonauit, nam hæc imago non perturbare, sed quietem mentis occasionaliter adaugere solet, dum modo homo tunc non descendat ad specialem ipsorum considerationem, sed mox resiliat in fontem aque viuæ, &c. Quibus in verbis Apostolicus hic vir rem hanc optimè explicat, ita vt nihil addendum super sit, cum prædicto namque temperamento omnia euitantur inconuenientia, sicut etiam ex doctrina Mystici nostri Doctoris, quæ cum hac, & cum ea, quam ex HERESIA nostra retulimus, omninò coincidit, vt ex eius adducto testimonio manifestè constat. Id ipsum docuit D. Bonaventura de Theologia Mystica part. 3. Talerus cap. 25. institutionum, Molina Carthusianus tractatu 2. de oratione capite 6. §. 4. alijque Doctores.

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica
NVI
129

32.

102

Ex dictis deducitur, doctrinam hanc longissimè abesse ab octavo illo errore Be-
guardorum, & Beguinarum, quem damnat Concilium Viennense, & Clemens V.
in Clementina ad nostrum de hæreticis, ubi prædictum errorem talem fuisse dicitur,
quod scilicet in elevatione corporis Iesu Christi non debent alii gere, neque
eidem reuerentiam exhibere, asserentes, quod esset imperfectæ unitatis, si à pa-
ritate, & altitudine suæ contemplationis tantum descendere, quod circa mini-
sterium, seu Sacramentum Eucharistiæ, aut circa passionem humanitatis Christi
aliqua cogitarent.

Hunc ergo errorem à doctrina tradita longissimè abesse satis constat: prædicti
namque hæretici exteriorem cultum, & reuerentiam sanctissimo Eucharistiæ Sacra-
mento debitam, necnon & omnem memoriam humanitatis Christi Domini, ad huc
qui ad contemplationis statum peruenissent, volebant habitualiter excludere, hoc
autem nullatenus prædicti Doctores Mystici, & cum eis Venerabilis noster IOAN-
NES supra, nu. 28. adducto, tum etiam ex multis alijs, quæ in eius operibus frequen-
ter inueniuntur, cuiusmodi est illud, quod habetur in lib. .1. Alcenius Montis Car-
meli cap. 32. ubi loquens de ipso tempore contemplationis, sic inquit: Tunc enim tem-
poris semper conandum & laborandum est, ut in quiete intellectus permaneat, nullas alias formas,
figuras notitiasque particulares intermiscendo, nisi fortè hoc cursim admodum fiat, & cum valde
exiguò studio; nam hoc faciendum est cum quadam amoris suavitate ad se amplius inflamma-
ndum. Cæterum extra hoc tempus in omnibus suis exercitijs & operibus uti debet memoriam, &
bonarum meditationū adminicula, idque eo modo & modo, quo maiorem deuotionem & ritua-
tem senserit: singularissimè vero uti debet memoria & meditatione vitæ, passionis & mortis Domini
nostri Iesu Christi, ut actiones suas, exercitia & vitam illi valeat conformare, &c. Et cap. 7. eiu-
dem libri loquens de exercitio imitationis Christi, sic inquit: Quod si in hoc exercitio
fuerit defectus & negligentia (quod est summa omnium radiceque virtutum) omnes isti alij modus
nihil aliud sunt, quam radice prætermissa ramusculos consecrari, ac proinde in hac via non pro-
ficere, licet huiusmodi sublimes habeant considerationes & communicationes. Verus enim in via
spirituali progressus, non reperitur, nisi in Christi imitatione, qui est via, veritas & vita, & non
venit ad Patrem, nisi per ipsum, Ego sum via, veritas, & vita, nemo venit ad Patrem nisi per
me. Et in alio loco dicitur, Ego sum ostium: per me si quis inierit, saluabitur. Quis enim
omnem spiritum, qui ad Deum ire cupit per dulcedines, commoditatesque & Christum imita-
ri recusat, minimè bonum iudicarem.

33.

Quæ testimonia valdè notanda, & perpendenda sunt, quia ex eis euidenter appa-
ret quantum aduerferet doctrina Mystici nostri Doctores erroribus prædictorum
hæreticorum, cæterorumque, qui Illuminati dicuntur. Solum ergo IOANNES noster
alijque Doctores Catholici asserunt, in illo tēpore perfectæ contemplationis, quando
scilicet Deus mentem ad solius diuinitatis cognitionem eleuat, formas rerum co-
pocari relinquendas esse, internas verò imagines humanitatis Christi, siue sine eorum
cooperatione, & ministerio phantasmatum, siue purè intellectuales (ut reuera esse
possunt) solum cum temperamento iam explicato admitti debere. Et hæc de
prima parte huius propositionis.

(*)

S. V. 2.